

## Arrest

**nr. 39 337 van 25 februari 2010**  
**in de zaken RvV X, RvV X en RvV X / IV**

**In zake: X - X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2009.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2009.

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 december 2009 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LIEKENDAEL, die loco advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

## WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Hassan ELMORDAAH en Ghena ZAHER, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 maart 2009 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 28 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 4 november 2009.

1.3. Op 16 november 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 16 november 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande Hassan ELMORDAAH:

### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe, gelegen in Libanon. Sedert 1991 bent u lid van "Fatah". In 2004 ging u aan de slag als bewaker van het bureau van commandant Lino in Ayn al Helwe. In december 2008 meldde uw schoonvader u dat hij via een familielid vernam dat aanhangers van de beweging "Jund al Sham" u verdachten van samenwerking met de Libanese autoriteiten en u wouden vermoorden. Uit vrees voor uw leven verbleef u gedurende de hierop volgende maanden overwegend bij uw ouders en uw schoonouders. Op 23 maart 2009 kwam de oom van uw echtgenote, "Fatah"-generaal Akram Daher samen met drie partijgenoten om het leven bij een aanslag nabij het vluchtelingenkamp Mieh Mieh. Hieruit concludeerde u dat zelfs de topfunctionarissen van "Fatah" niet langer veilig waren en besliste Libanon te ontvluchten. Op 24 maart 2009 vluchtte u samen met uw echtgenote, Zaher Ghena (O.V. 6.411.290), en jullie beide kinderen naar Syrië. Twee dagen later reisden jullie naar Turkije en trokken vervolgens verborgen in een vrachtwagen naar België. Op 30 maart 2009 vroeg u in België asiel aan.*

### **B. Motivering**

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in Libanon vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt immers ondermijnd door het ontbreken van bepaalde bewijsdocumenten en door een aantal discrepanties tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote.

Zo slaagt u er niet in om een begin van bewijs voor te leggen van uw bewering dat u sedert 2004 tewerkgesteld was als bewaker van het bureau van commandant Lino in Ayn al Helwe. Zulks roept twijfel op over uw bewering dat u deze job uitoefende –temeer daar uw beschrijving van uw werkschema afwijkt van de beschrijving die uw echtgenote ervan geeft. Zo verklaarde u dat u sedert 2004 iedere werkdag gedurende twaalf uur als bewaker werkte. U verduidelikte dat iedere werkdag gevolgd werd door twee dagen verlof (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uw echtgenote daarentegen gaf te kennen dat u sedert 2004 dagelijks als bewaker werkte en ontkende dat iedere werkdag door twee rustdagen gevolgd werd (zie gehoorverslag CGVS, Zaher Ghena, p.2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u uw verklaringen bij en gaf te kennen dat u in de periode 2004 – 2008 dagelijks als bewaker werkte, pas daarna werd iedere werkdag door twee rustdagen gevolgd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw echtgenote daarentegen gaf te kennen dat u tot en met maart 2009 dagelijks als bewaker werkte (zie gehoorverslag CGVS, Zaher Ghena, p.4). Vermits de door u ingeroepen moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zijn van uw beroepsactiviteiten ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze.

Verder verklaarde u dat u naliet om uw superieuren op de hoogte te stellen van de doodsb bedreiging die tegen u geuit werd (zie gehoorverslag CGVS, p.5) terwijl uw echtgenote te kennen gaf dat u commandant Lino hiervan op de hoogte stelde. Gevraagd hoe ze dit wist, stelde ze dat u zelf haar hiervan op de hoogte had gebracht (zie gehoorverslag CGVS, Zaher Ghena, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat niet uzelf maar uw schoonvader commandant Lino op de hoogte stelde (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Zulks biedt echter onafdoende uitleg voor deze discrepantie –temeer daar u niet weet te verduidelijken wanneer uw schoonvader zulks deed (zie

gehoorverslag CGVS, p.7). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat deze discrepantie de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

Gesteld dat verder geloof gehecht wordt aan uw verklaringen dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in Libanon vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u nooit rechtstreeks door aanhangers van "Jund al Sham" geconfronteerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.5) en dat u uw bewering dat leden van deze beweging u willen vermoorden uitsluitend baseert op informatie die u via uw schoonvader bekwam. U verduidelijkt dat uw schoonvader deze informatie bekwam via een neef die via een ander familielid van deze doodsb bedreiging op de hoogte was gesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Zulks toont aan dat u uw bewering dat u met de dood bedreigd wordt uitsluitend baseert op informatie die u via derden bekwam. Zulks kan niet weerhouden worden als afdoende bewijs van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u nagelaten heeft om ter verweer tegen uw belagers beroep te doen op de bescherming waarin de kampautoriteiten van Ayn al-Helwe voorzien en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat in geval van conflict tussen bewoners van de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, al dan niet met een politieke lading, er in de kampgemeenschap actieve mechanismen voor bemiddeling en 'conflict resolution' bestaan (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Aangezien de Libanese autoriteiten niet tussenbeide komen in intra-Palestijnse aangelegenheden, is men in geval van conflict aangewezen op de enige autoriteit in het kamp, het Popular Committee (PC; al-lajnat ash-sha'biyya). Het PC is niet alleen bevoegd voor de veiligheid en ordehandhaving in het kamp maar treedt ook op als bemiddelaar bij geschillen tussen kampbewoners, waarbij het indien nodig de rol van gerechtelijke instantie vervult. Het PC zal hierbij de voorkeur geven aan arbitrage: nl. bemiddelen in conflicten tussen families of individuele kampbewoners, of tussen kampbewoners en externen, 'conflict resolution'. In de praktijk betekent dit dat het PC optreedt als arbiter die bij een geschil een schikking treft (eventueel via sulh: verzoening = traditionele Palestijnse vorm van conflict resolution), rekening houdend met zowel de traditionele als de moderne vormen van sociale regulering. Enkel indien strikt nodig (vb. fysieke bedreiging; criminele feiten) wordt een oplossing opgelegd via tussenkomst van de kamppolitie (in de door mainstream PLO gedomineerde kampen van het zuiden is dit de al-Kifâh al-Musallah / '(Palestinian) Armed Struggle'; in Nahr al-Bârid was dit een ongeveer 12 man tellend 'politie'-corps, de zogenaamde "Sociale Veiligheidsdienst" of "Veiligheidsdienst van de gemeenschap" / al-Amn al-ijtimâ'i), of via overdracht aan de Libanese autoriteiten. In politieke zaken wordt indien nodig het Security Committee (al-lajnat al-'amniyya, een subcomité van het Popular Committee) ingeschakeld, of wordt er een beroep gedaan op bemiddeling van lokale vertegenwoordigers van betrokken politieke (laïke of islamistische) fracties om tot een oplossing te komen. Zulks wijst uit dat u in Libanon onvoldoende inspanning ondernam om zich te beroepen op de bescherming waarin de kampautoriteiten voorzien –temeer daar u te kennen gaf dat u nooit moeilijkheden ondervond met deze autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.4) en geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat deze bescherming u ontzegd zou worden.

Voorts wenst het Commissariaat-generaal nog op te merken dat er in de periode van 12 juli 2006 tot 14 augustus 2006 in Libanon een internationaal gewapend conflict aan de gang was waarbij er voor burgers een reëel risico bestond slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Intussen is de situatie grondig gewijzigd. Op dit ogenblik is de situatie in Libanon niet langer van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is. Een kopie van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is aan het administratief dossier toegevoegd.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote door het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De door u neergelegde Palestijnse vluchtelingenkaart toont uw identiteit en uw afkomst aan maar deze wordt in bovenstaande vaststellingen niet betwist.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

Aangaande Ghena ZAHER :

### **"A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse afkomstig uit het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe, gelegen in Libanon. In 2004 ging uw echtgenoot er aan de slag als bewaker van het bureau van "Fatah"-commandant Lino. In december 2008 meldde uw vader dat hij via een familielid vernam dat aanhangers van de beweging "Jund al Sham" uw echtgenoot verdachten van samenwerking met de Libanese autoriteiten en hem wouden vermoorden. Gedurende de hierop volgende maanden verbleven uw echtgenoot en uzelf overwegend bij uw ouders en uw schoonouders. Op 23 maart 2009 kwam uw oom, "Fatah"-generaal Akram Daher samen met drie partijgenoten om het leven bij een aanslag nabij het vluchtelingenkamp Mieh Mieh. Hieruit concludeerde uw echtgenoot dat zelfs de topfunctionarissen van "Fatah" niet langer veilig waren en besliste Libanon te ontvluchten. Op 24 maart 2009 vluchtte u samen met uw echtgenoot en jullie beide kinderen naar Syrië. Twee dagen later reisden jullie naar Turkije en trokken vervolgens verborgen in een vrachtwagen naar België. Op 30 maart 2009 vroeg u in België asiel aan.

## **B. Motivering**

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die uw echtgenoot inroept (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Vermits de asielaanvraag van uw echtgenoot ongegrond bevonden werd, volgt in uw asioldossier dezelfde beslissing.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen afwijken van de verklaringen van uw echtgenoot. Zo verklaarde u dat uw echtgenoot vanaf 2004 tot en met maart 2009 dagelijks als bewaker werkte op het bureau van "Fatah"-commandant Lino (zie gehoorverslag CGVS, p.2 + p.4). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde dat hij sedert 2008 niet langer dagelijks als bewaker werkte, in de periode 2008 – maart 2009 kreeg hij na iedere werkdag twee rustdagen (zie gehoorverslag CGVS, Elmordaah Hassan, p.7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid slaagde u er niet in om er een verklaring voor te bieden. U herhaalde dat uw echtgenoot tot en met maart 2009 dagelijks als bewaker werkte, alleen in geval van ziekte of verlof werkte hij niet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U stelde ook dat uw echtgenoot zijn verantwoordelijke Lino op de hoogte stelde van de doodsb bedreiging die hij had ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, p.4), terwijl uw echtgenoot duidelijk aangaf niemand hiervan op de hoogte te hebben gebracht (zie gehoorverslag CGVS, Elmordaah Hassan, p.5). U gewezen op deze discrepantie blijft bij uw verklaring dat uw echtgenoot dit wel degelijk heeft gedaan zonder hiervoor een uitleg te kunnen geven (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw verklaring dat u zich ook op uw Palestijnse origine beroept om een asielaanvraag in te dienen, dient opgemerkt dat dit gegeven te vaag en te algemeen is om hieruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie te kunnen afleiden, temeer er nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u ooit zelf problemen zou hebben ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p.3).

Voorts wenst het Commissariaat-generaal nog op te merken dat er in de periode van 12 juli 2006 tot 14 augustus 2006 in Libanon een internationaal gewapend conflict aan de gang was waarbij er voor burgers een reëel risico bestond slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Intussen is de situatie grondig gewijzigd. Op dit ogenblik is de situatie in Libanon niet langer van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is. Een kopie van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is aan het administratief dossier toegevoegd.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De door u neergelegde Palestijnse vluchtelingenkaart toont uw identiteit en uw afkomst aan maar deze wordt in bovenstaande vaststellingen niet betwist.

**C. Conclusie** Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

## **2. Samenvoeging van de beroepen**

De Raad stelt vast dat tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake voornoemde Hassan ELMORDAAH en Ghena ZAHHER, beroep werd aangetekend bij verzoekschriften van 1 december 2009, ingediend door advocaat M. ABBES en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de dossiernummers RvV 48 051 en 48 055. Bij verzoekschrift van 17 december 2009, ingediend door advocaat M.-C. WARLOP en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer RvV 48 496, werd eveneens beroep ingediend tegen

voormelde beslissingen. Gelet op de samenhang tussen de dossiers en met het oog op een goede rechtsbedeling worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 48 051, 48 055 en 48 496 samengevoegd.

Ter terechtzitting wordt duidelijkheid geschapen omtrent de woonplaatskeuze. Deze wordt uitdrukkelijk bepaald op het kantooradres van advocaat M.-C. WARLOP, Slegerslaan 167 te 1200 Brussel.

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In de verzoekschriften ingediend op 1 december 2009, voeren verzoekers in een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van verdediging, aan dat zij hun verhaal niet op volledige wijze hebben kunnen vertellen en ontwikkelen vermits hen onduidelijkheden en tegenstrijdigheden in hun verhaal wordt verweten zonder na te gaan welke de objectieve redenen hiervan zijn. Verzoekers menen dat de onduidelijkheden en eventuele tegenstrijdigheden niet voldoende zwaarwichtig zijn om te concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van hoger genoemde wet van 29 juli 1991, en van de artikelen “48/47”, 62 en 39/76 van de Vreemdelingenwet, voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen zich niet uitspreken over de subsidiaire bescherming en derhalve de wet van 29 juli 1991 schenden. Verzoekers verwijzen naar een rapport van de Parlementaire Vergadering van de Europese Raad van 15 mei 2003, welk rapport als bijlage bij de verzoekschriften werd gevoegd en waarin melding wordt gemaakt van onmenselijke omstandigheden waarin Palestijnse vluchtelingen in de Libanese kampen dienen te leven. Verzoekers stellen dat dit rapport nog steeds actueel is en duidelijk aan het licht brengt dat de toestand van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon heel slecht is.

3.2. In het verzoekschrift ingediend op 17 december 2009, voeren verzoekers in een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationale Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan dat zij niet kunnen instemmen met de motieven van de bestreden beslissingen. Zij herhalen hun asielmotieven en voeren aan dat zij geen enkele bescherming kunnen eisen, noch van de Libanese autoriteiten noch van de Palestijnse autoriteiten. Volgens verzoekers is het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwé een Staat in de Libanese Staat, een gebied zonder rechten, waarin ook de kampautoriteiten de orde en veiligheid niet kunnen bewaren. Ter staving van hun betoog verwijzen verzoekers naar het Middle East Report n° 84 van 19 februari 2009, “*Nurturing Instability : Lebanon’s Palestinian Refugee camps*”, p. 18 ev., en naar arrest nr. 27 366 van de RvV van 14 mei 2009.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, stellen verzoekers dat zij verschillende redenen hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en het dus duidelijk is dat zij in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar Libanon.

3.3. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat de geloofwaardigheid van zijn relaas wordt ondermijnd door het ontbreken van bepaalde bewijsdocumenten en door een aantal discrepanties tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) verzoeker niet het minste begin van bewijs voorlegt van zijn bewering dat hij sedert 2004 tewerkgesteld was als bewaker van het bureau van commandant Lino in Ayn al-Helwe, (ii) zijn beschrijving van zijn werkschema afwijkt van de beschrijving die zijn echtgenote ervan geeft, hetgeen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt vermits de door hem ingeroepen moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zijn van zijn beroepsactiviteiten, (iii) verzoeker en zijn echtgenote tevens onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent het feit of verzoeker al dan niet zijn superieuren op de hoogte heeft gesteld van de doodsb bedreigingen die tegen hem geuit werden, (iv) indien toch geloof zou worden gehecht aan het uiteengezette relaas – quod non – verzoeker nooit rechtstreeks door aanhangers van “Jund al Sham” geconfronteerd werd en hij zijn bewering dat hij met de dood bedreigd wordt uitsluitend baseert op

informatie die hij via derden bekwam, hetgeen niet kan weerhouden worden als afdoende bewijs van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, (v) hij heeft nagelaten om beroep te doen op de bescherming waarin de kampautoriteiten van Ayn al-Helwe voorzien, terwijl er in de kampgemeenschap actieve mechanismen voor bemiddeling en 'conflict resolution' bestaan zoals gedetailleerd wordt toegelicht, (vi) de situatie in Libanon op dit ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is en (vii) zijn Palestijnse vluchtelingenkaart enkel zijn identiteit en afkomst aantoont, welke gegevens niet worden betwist.

Aangezien verzoekster zich voor haar asielaanvraag in hoofdzaak baseert op de vluchtmotieven van haar echtgenoot werd ten aanzien van haar een volgsbeslissing genomen, waarin opnieuw wordt gewezen op de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot. Zo verzoekster zich tevens beroept op haar Palestijnse origine, wijst de Commissaris-generaal erop dat dit gegeven te vaag en te algemeen is om hieruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen afleiden.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.5. Uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat zij Palestijnen zijn en hun gewoonlijk verblijf hadden in Libanon, met name in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe en zij er bijstand genoten van de UNRWA. In de bestreden beslissingen worden deze elementen niet betwist.

3.6. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt in artikel 12, 1, a) het volgende:

"Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

- a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn. (...)"

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)"

De Richtlijn, inzonderheid artikel 12, 1, a), en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijzen derhalve expliciet naar de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Artikel 1 D van voornoemd Verdrag bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het Vluchtelingenverdrag. In het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van oktober 2009 over de toepassing van artikel 1 D, bevestigt in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de Richtlijn gesteld door het Hongaars 'hoofdstedelijk gerechtshof' in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt (UNHCR, "Revised

*Statement on Article 1D of the 1951 Convention*, oktober 2009, p. 8 en UNHCR, *“Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian refugees”*, oktober 2009 punt C. 8: *“If, however, the person is outside UNRWA’s area of operations, he or she is not “at present receiving from organs or agencies other than [UNHCR] protection and assistance” within the meaning of paragraph 1 of Article 1D, and therefore “such protection or assistance has ceased” within the meaning of paragraph 2 of Article 1D. The person is “ipso facto” entitled tot the benefits of the [1951] Convention”, of course that Articles 1C, 1E and 1F of the 1951 Convention do not apply. This would be the case even if the person has never resided inside UNRWA’s area of operations.”* en punt C. 10: *“If the person returns to UNRWA’s area of operations, he or she remains entitled tot the benefits of the 1951 Convention until such return takes place. Upon return, he or she no longer falls within paragraph 2 of article 1D but falls instead within paragraph 1 of that Article, meaning that he or she loses his or her entitlement to the benefits of the 1951 Convention even though he or she retains his or her refugee character (...).”*

De bevoegdheid van de UNRWA is beperkt tot bepaalde gebieden in het Midden-Oosten, waaronder Libanon, en de Palestijnen die deze gebieden verlaten vallen niet meer onder de bescherming van de UNRWA, doch er kan aangenomen worden dat indien zij kunnen terugkeren zij zich opnieuw onder de bescherming kunnen plaatsen en de bijstand kunnen krijgen van de UNRWA.

3.7. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoekers geen overtuigende argumenten bijbrengen waarom zij niet naar Libanon zouden kunnen terugkeren. Zo verzoekster beweert dat zij in Libanon geen paspoort had en zij hier ook geen recht op had (administratief dossier, stuk 17, vraag 21 en vraag 34), stelt verzoeker dat hij én zijn echtgenote wel degelijk over een paspoort beschikten maar dat deze werden ingehouden door de smokkelaar. Verzoeker vervolgt dat de smokkelaar wel alle documenten van hem en zijn echtgenote terug zou meenemen naar Saïda waar hij ze zou overhandigen aan verzoekers oom, waarna de smokkelaar nog 6000 \$ zou ontvangen (administratief dossier, stuk 14, vraag 21 en vraag 33). Daar verzoekers aldus in het bezit blijken te zijn van reisdocumenten maken zij niet aannemelijk dat obstakels hen verhinderen naar Libanon terug te terugkeren en zich aldaar opnieuw onder de bescherming zouden kunnen plaatsen en bijstand zouden kunnen genieten van UNRWA.

Verzoekers slagen er ook niet in een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. Zij tonen immers niet aan dat verzoeker daadwerkelijk door aanhangers van Jund al Sham wordt gezocht en bedreigd. Verzoeker blijft in gebreke enig begin van bewijs bij te brengen van zijn lidmaatschap van Fatah alsook van zijn tewerkstelling als bewaker van het bureau van commandant Lino in Ayn al-Helwe. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is en in de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. Daar de voorgehouden vervolging een rechtstreeks gevolg is van zijn beweerde beroepsactiviteiten mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker deze beroepsactiviteiten kan aantonen. Zo geeft hij geen aannemelijke uitleg waarom hij zijn lidkaart van Fatah, die hij volgens zijn verklaringen heeft achtergelaten bij zijn ouders in Libanon (administratief dossier, stuk 5, p. 2), niet kan voorleggen.

Hoe dan ook, zelfs zo enig geloof zou worden gehecht aan het uiteengezette asielrelaas, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nooit rechtstreeks met aanhangers van Jund al Sham werd geconfronteerd en dat zijn bewering dat leden van deze groepering hem willen vermoorden louter gebaseerd is op informatie die hij via derden bekam (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5). Dit kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij heeft nagelaten om beroep te doen op de bescherming waarin de kampautoriteiten van Ayn al Helwe voorzien. Deze vaststelling relativeert in belangrijke mate de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekers zijn van oordeel dat zij in Ayn al-Helwe op geen enkele bescherming kunnen rekenen. Nochtans blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Cedoca-antwoorddocument RL-2009-016w) dat in de Palestijnse vluchtelingenkampen actieve mechanismen bestaan voor bemiddeling en ‘conflict resolution’ in geval van conflict tussen kampbewoners, al dan niet met een politieke lading. Het Popular Committee, de enige autoriteit in het kamp, is niet alleen bevoegd voor de veiligheid en ordehandhaving in het kamp maar treedt ook op als bemiddelaar bij geschillen tussen kampbewoners - zowel in conflicten van gemeen recht als in conflicten van politieke aard -, waarbij het, indien nodig, de rol van gerechtelijke instantie vervult. Het Popular Committee zal hierbij de voorkeur geven aan arbitrage doch indien nodig

wordt een oplossing opgelegd via tussenkomst van de kamppolitie of via overdracht aan de Libanese autoriteiten. In politieke zaken wordt, indien nodig, het Security Committee (een subcomité van het Popular Committee) ingeschakeld of wordt er een beroep gedaan op bemiddeling van lokale vertegenwoordigers van de betrokken politieke fracties om tot een oplossing te komen. Ook in geval van een individueel conflict met een bepaalde Palestijnse fractie of militie kan men een beroep doen op tussenkomst van het Popular Committee. Machtsmisbruik door een bepaalde politieke fractie of militie wordt niet getolereerd en agressors worden gesanctioneerd, met als ultieme sanctie de verbanning uit het kamp. Auteurs van ernstige criminele feiten worden door het Popular Committee uitgeleverd aan de Libanese autoriteiten.

Deze informatie wordt geenszins ontkracht of ondergraven door de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar het Middle East Report n° 84 van 19 februari 2009, *"Nurturing Instability : Lebanon's Palestinian Refugee camps"* en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, welke documenten overigens niet bij het verzoekschrift werden gevoegd, zodat de analyse van voormeld Cedocadocument door de Raad wordt overgenomen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij alle mogelijkheden tot bescherming uitput in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Verzoeker geeft geen aanvaardbare reden waarom hij geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen bij de kampautoriteiten van Ayn al-Helwe en hij maakt evenmin aannemelijk dat hem deze bescherming zou ontzegd worden. In acht genomen wat voorafgaat, kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekers de bescherming van het land waar zij hun gewone verblijfplaats had niet kunnen of niet willen inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming merkt de Commissaris-generaal terecht op dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument RL2008-022w van 14 november 2008) blijkt dat in Libanon geen sprake meer is van een aan de gang zijnd internationaal gewapend conflict sinds het einde van het gewapend conflict tussen de staat Israël en de gewapende organisatie Hezbollah dat een einde nam op 14 augustus 2006. Uit dezelfde informatie blijkt verder dat na de beëindiging van het intern gewapend conflict dat van 20 mei 2007 tot 2 september 2007 werd gestreden tussen het Libanese leger en de gewapende islamitische Fatah al-Islam groepering in het Palestijns vluchtelingenkamp Nahr al-Bârid en de ondertekening van het Doha-akkoord op 21 mei 2008 waarmee een einde werd gemaakt aan het zes dagen durende gewapend geweld in mei 2008, in Libanon thans evenmin sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Verzoekers betwisten deze analyse niet. Dienvolgens stelt de Raad vast dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de verzoekschriften van 1 december 2009 voeren verzoekers evenwel aan dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon een systematische discriminatie ondergaan en dat zij in de Libanese kampen in onmenselijke situaties moeten leven, welke argumenten zij staven aan de hand van een rapport van de Parlementaire Vergadering van de Europese Raad van 15 mei 2003. De vraag die zich derhalve stelt is of "een systematische discriminatie in Libanon" en "het verplicht worden om in onmenselijke situaties te leven" zoals verzoekers aanvoeren voldoende is om in aanmerking te komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de concrete situatie van de Palestijnen in de vluchtelingenkampen in Libanon, en meer in het bijzonder in het kamp Ayn al-Helwe, niet werd onderzocht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad leest in hoger aangehaald rapport van de Parlementaire Vergadering van de Europese Raad dat de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon ronduit betreurenswaardig is. De kampen waar de meerderheid van de Palestijnen wonen worden gezien als enclaves van wetteloosheid en de vluchtelingen worden beschouwd als ongewenste gasten. De Libanese autoriteiten leggen de Palestijnse vluchtelingen ook diverse beperkingen op. Zo zijn er in de eerste plaats beperkingen op het vlak van huisvesting en geldt er in het bijzonder een verbod voor de wederopbouw van drie kampen die werden vernietigd tijdens de burgeroorlog in het zuiden van Libanon. Dit vertaalt zich in de praktijk in een verbod tot het binnenbrengen van bouwmaterialen in deze kampen alsook het verbod tot herstel van de woningen die werden beschadigd tijdens de oorlog. Ten gevolge van deze politiek leven de vluchtelingen er in mensonterende omstandigheden. Als voorbeeld wordt het kamp Ayn al-Helwe aangehaald, met een bevolkingsdichtheid van 18 personen per vierkante meter. Ontoereikende watervoorziening en een gebrekkig elektriciteitsnet verergeren de situatie. Verder ontbreekt elke

basisinfrastructuur inzake sanitaire voorzieningen en afvalophaling. Daarenboven worden ten aanzien van de Palestijnen beperkingen opgelegd inzake werkgelegenheid. Zo kunnen de Palestijnen bijna 73 (volgens officiële bronnen 46) verschillende beroepen, zoals het beroep van arts, ingenieur, advocaat enz., niet uitoefenen. Palestijnse vluchtelingen hebben evenmin het recht om organisaties of verenigingen te vormen. Zij hebben geen toegang tot middelen voor juridische bijstand en hebben dus geen recht op de financiële steun die wordt geboden aan Libanese burgers die zich geen advocaat kunnen veroorloven om hen te vertegenwoordigen in de rechtbank. Een laatste beperking verbiedt het bezit van onroerend goed in Libanon door Palestijnse vluchtelingen.

Gelet op deze informatie, concludeert de Raad dat de omstandigheden waarin verzoekers in Ayn al-Helwe wonen en leven als onmenselijk of vernederend in de zin van art. 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd. Dienvolgens wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 februari 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS